

Ter herinnering aan Gon Burger

Afgelopen december overleed Gon Burger. Hiermee verloor de WTKG een markant en actief huisgenootlid. Gon werd medio september in het OLVG in Amsterdam opgenomen voor een operatie aan de hartkleppen. Voor veel mensen geen levensbedreigende ingreep. Voor Gon lag dat anders. Al sinds haar geboorte kampte ze met een broze gezondheid en ontsnapte reeds meerdere malen aan de dood. Deze keer lukte het niet meer, teveel complicaties maakten dit laatste gevecht hopeloos.

Vele excursies en nagenoeg alle vergaderingen woonde ze bij. En dat ging nooit onopgemerkt. Iedereen die weleens een bijeenkomst bezocht heeft zal haar herinneren als een strijdbare, eigenwijze vrouw. Ze had veel ideeën: hoe de vereniging beter toegankelijk gemaakt zou kunnen worden voor niet beroeps geologen en palaeontologen; hoe met name de Mededelingen beter leesbaarder kon worden voor minder ingewijden en wat er in Afzettingen moest komen. Op haar aandringen werd ook het rookverbod tijdens vergaderingen ingevoerd. Dit ging niet zonder slag of stoot. Met de haar kenmerkende volharding wist ze uiteindelijk de meest verstokte nicotine "junk" de gang op de krijgen.

Af en toe schreef ze haar indrukken op in Afzettingen. Deze stukjes vormden een zeer lezenswaardige mengeling van excursie-ervaringen en commentaar op wat de verzamelaars en grond-boorders geologisch uitvoerden. Zo herinner ik me een verslag van een boorweekend in Hoogbutsel waarin ik er op verfijnde wijze van langs kreeg. Ik had nl. een verwacht boorresultaat foutief ingeschat, terwijl ik haar, naar later bleek, meer correcte inschatting, tamelijk badinerend had afgewimpeld. Uit dit voorval blijkt ook duidelijk dat Gon ondanks haar handicap, ze was doof, goed in de gaten had wat er tijdens vergaderingen en excursies omging.

Haar sterke betrokkenheid bij het wel en wee van de WTKG kwam deels voort uit de wens zich intens in te leven in de geologie en palaeontologie, de hobby en het werk van haar echtgenoot Adrie Burger. Hoewel niet iedereen zich in haar opmerkingen kon vinden, zullen we ze missen. Zonder Gon zal het stil worden op de bijeenkomsten van de WTKG. Een stilte waaraan ook Adrie zal moeten wennen. Ik wens hem hierbij veel sterkte.

Lenard Vaessen.